

מ"ת 23832/03/23 - מדינת ישראל נגד עלאא דבאבסה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 23832-03-23 מדינת ישראל נ' דבאבסה(עציר)

לפני	כבוד השופט שמואל מלמד
מבקשים	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד יונתן טל
נגד	עלאא דבאבסה
משיבים	ע"י ב"כ עו"ד רועי שרמן

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו במסגרת תיק פלילי 23858-3-23.

כתב האישום

2. כתב האישום אשר הוגש נגד המשיב ביום 12.3.23 המייחס לו את העבירה: ניסיון שוד, עבירה לפי סעיף 403 סיפא לחוק העונשין התשל"ז 1977.

3. עובדות כתב האישום הן כדלקמן:

ו.מ., יליד 1942 (להלן: "הקשיש"), מתגורר בדירה ברחוב הרמן כהן 15, בתל אביב (להלן: "הדירה").

בליל 16.2.23, סמוך לשעה 01:10, פרצו הנאשם ושניים אחרים אשר זהותם אינה ידועה למאשימה (להלן ביחד: "האחרים") לדירה, דרך חלון, במטרה לגנוב רכוש בעל ערך מהדירה.

הקשיש שישן באותה עת, התעורר מרעשים בדירה ויצא מחדר השינה עם מערוך בידו, על רקע פריצה קודמת לדירתו. סמוך לאחר מכן, הנאשם ואחד מהאחרים התנפלו על הקשיש והלמו בפניו באגרופים.

הקשיש נאבק בנאשם ובאחר והכה אותם עם המערוך. בה בעת, אחד האחרים חילץ את המערוך מידו של הקשיש והכה בו באמצעותו.

לאחר מכן, הנאשם ואחד מהאחרים הפילו את הקשיש על הרצפה, רכנו מעליו ותפסו את ידיו, בעודו צורח ומתגונן מפניהם. הנאשם חסם את פיו של הקשיש והכניס את אצבעותיו לפיו, והקשיש נשך את הנאשם בתגובה.

מיד לאחר מכן, אחד האחרים ריסס בגז פלפל את הקשיש ודרש ממנו לומר: "איפה הכסף", וכן נאמר לו על ידי הנאשם או האחרים: "אתה תמות, אתה תמות", בכוונה להפחידו ולהרתיעו מלהתנגד לגניבת רכוש מדירתו.

בשלב זה, מאחר שהקשיש הקים רעש בדירה והנאשם והאחרים חששו מלהיתפס בדירה במהלך ביצוע העבירה, יצאה החבורה מחלון הדירה ונמלטה מהמקום, מבלי שגנבו דבר.

כתוצאה ממעשי הנאשם והאחרים כמתואר, סבל הקשיש מהמטומות באזור הפנים - הלחיים והמצח; בידים והאמות ובברך ימין, ומגלד אורכי לאורך השפה התחתונה ופצע כיבי. הקשיש נזקק לטיפול רפואי בבית החולים איכילוב.

במעשיו המתוארים לעיל תקף הנאשם את הקשיש בצוותא עם אחרים לשם שוד, תוך שהכהו והשתמש באלימות כלפי גופו וגרם לו לפציעה.

טיעוני בא כוח המבקשת

4. ביום 30.3.23 ב"כ המבקשת הגישה עיקרי טיעון לפיהם התשתית הראייתית עליה מסתמכת המבקשת הינה הודעתו של קורבן העבירה, איכוני טלפון, דוח מז"פ, חוו"ד מומחה ד.נ.א וגרסת המשיב.

ב"כ המבקשת טענה כי האירוע התרחש סביב השעה 01:00 בלילה ונמשך כ 10 דק', כאשר לשודדים היה מבטא ערבי וכן חתיכת הכפפה שנתפסה על השטיח בדירה היא תוצר נשיכתו ל האצבע של אחד השודדים אשר עטה כפפות על ידיו.

ב"כ המבקשת טען כי איכון הטלפון של המשיב היה באתר ברחוב גורדון 70 ת"א בשעה 00:48, בשעה 01:02 אוכן ברחוב גורדון 39 ת"א ובשעה 01:05 אוכן הטלפון של המשיב גם ברחוב גורדון 39 ת"א כאשר האירוע התרחש ברחוב הרמן הכהן 15 בת"א. ובין השעות 01:05 ועד לשעה 01:20 ישנה "שתיקה סיגנטית" בטלפון של המשיב, כלומר המשיב לא עשה שימוש בטלפון לניהול שיחות.

ב"כ המבקשת טען כי על פי דוח מסכם מז"פ חלק מהכפפה שנתפס הינו חלק מכפפה שנועדה לשימוש חד פעמי ועל פי דוח חוות דעת מומחה מדובר בד.נ.א של המשיב וכן של קורבן העבירה.

ב"כ המבקשת טען כי המשיב מסר מספר גרסאות לעניין הימצאותו בשעה הרלבנטית סמוך לדירתו של

קורבן העבירה.

בדיון שהתקיים ביום 2.4.23 טען ב"כ המבקשת כי אין ראיה אחת שקושרת את המשיב לאירוע, אלא יש פה הצטברות של ראיות, שאין שום סיכוי שהצטברותן היא מקרית, הראיה הראשונה והמרכזית היא כפפה שהקורבן מפנה את השוטרים שמגיעים אליו הביתה, הוא אומר 'אני נשכתי אותו, והנה חתיכת הכפפה פה'. טען ב"כ המבקשת כי זו כפפה חד פעמית, זו כפפה שבד"כ לא שומרים אותה. וב"כ המבקשת טען כי המעסיק נחקר לאור הפניית המשיב אליו, וטען כי המעסיק אמר שהם לא עובדים עם כפפות. ב"כ המבקשת טען כי הגרסה של המשיב ברמה הלכאורית שמקור ה - DNA יכול להיות מעבודה מופרכת, הפנה לחקירה של היספאני בשורות 31 ואילך. בנוסף טען ב"כ המבקשת כי על הכפפה ולראיית DNA גם של הקורבן וגם של המשיב. ב"כ המבקשת טען גם כי קיימים איכונים. כאשר טען ב"כ המבקשת כי ב"כ המשיב התייחס לגרסה אחת מתוך מספר גרסאות שהעלה המשיב, יש למעשה שלוש גרסאות, ב"כ המבקשת טען כי המשיב לא הפנה ספציפית לקרוב משפחה מסויים, למרות שנשאל. ב"כ המבקשת טען כי בנוסף לאיכונים ולגרסאות ניתן לראות מהאיכונים שלמרות שבשעות הרלבנטיות לפני ואחרי האירוע המשיב כן מנהל שיחות, וכן יש התקשרויות, כאשר ברבע שעה שהאירוע מתרחש בסביבות אחת ועשרה רואים שהטלפון נכבה, מיד לאחר מכן יש חזרה של שיחות. וב"כ המבקשת טען בפניי כי גם בשתיקה כשלעצמה מהווה תוספת ראייתית לראיות שיש נגד המשיב.

ב"כ המבקשת טען כי לא שכל ראיה עומדת בפני עצמה, יש צירוף של מספר נסיבות שלא מאפשר מסקנה שזה הכל מקרי, גם ברמה הלכאורית הצירוף נסיבות פה מחייב מסקנה אחת, והיא שהמשיב הוא זה שהיה מעורב בשוד, הוא הכניס את האצבע, והמשיב הוא זה שלמעשה לבש את הכפפה ושד את הקורבן. ב"כ המבקשת טען כי אין מחלוקת שלא רואים חבלה ביד.

ב"כ המבקשת טען כי לא ראה שיש תמונה של היד של המשיב, אבל לא נשאר לו סימן, טען כי עצרו את המשיב מס' שבועות אחר כך.

טיעוני בא כוח המשיב

5. ביום 30.3.23 הגיש ב"כ המשיב עיקיר טיעון בכתב לפיהם טען כי אין ראיות לכאורה בתיק. לטענתו מחומר החקירה וגירסת המשיב אשר נותן הסבר מניח את הדעת לעניין האיכון בקרבת מקום. לטענתו דוחות המשטרה אינם סותרים את טענת המשיב. כאשר לטענתו המשיב נתן במשטרה הסבר לממצאים שהיו בזירה על הכפפה. טען ב"כ המשיב כי קורבן העבירה מסר כי נשך את השודד בצורה כל כך קשה, טענה שאינה מתיישבת עם חומר הראיות בתיק וכי למשיב אין סימני נשיכה או חבלה.

בדיון שהתקיים ביום 2.4.23 טען ב"כ המשיב כי קורבן העבירה לא מזהה את המשיב, לטענתו הדבר היחיד שקושר את המשיב לזירה זה האיכון של הטלפון שנמצא באזור וחתיכת כפפה שיש עליה DNA של המשיב. על כך ב"כ המשיב טען כי המשיב נתן גרסאות אמינות לראיות אלו. לעניין ה - DNA על חתיכת הכפפה, הוא הסביר שהוא עובד בדודים, הוא מחליף כפפות, ומסר גרסה כי אולי כשהוריד אותם משהו אחר בא ושם את הכפפות ועלה לזירה. ב"כ המשיב חזר על הגרסה כי הקורבן טען שהוא נשך בצורה כל כך אכזרית את אצבעו של המשיב מבצע העבירה נאנח מכאבים וירד לו דם, והוא צעק. ב"כ המשיב טען כי כאשר המשיב נעצר, צילמו לו את האצבעות כשאינן שם סימן ואין זכר לנשיכה. ב"כ המשיב טען לעניין האיכון של הטלפון, כי המשיב

מסר שהוא יוצא למסיבות ולטייל בסוף שבוע, אולי חזר ממסיבה והוא ישב בקרבת מקום לאחר שחזר מבילוי. ב"כ המשיב טען כי המשיב היה גם אצל בני הדודים שלו, ביקר אותם, המשיב אומר למשטרה שילכו לבדוק אותם, המשטרה לא בדקה את האליבי. ב"כ המשיב טען כי היה גם דם בזירה שלא בדקו את זה. לטענת ב"כ המשיב הדבר היחידי זה הכפפה שיש שם DNA כאשר לטענתו המשיב מוסר גרסה מפורטת איך זה יכול להגיע לשם. לכן סבור ב"כ המשיב כי בשלב הזה לאור הדברים האלה אין ראיות לכאורה.

דין והכרעה

6. כידוע, מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו בהליך העיקרי תלוי בהתקיימותם של שלושה תנאים מצטברים כפי הקבוע בהוראת סעיף 21 לחוק המעצרים. תנאים אלה הם: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה; קיומה של עילת מעצר; והיעדר חלופה אשר הולמת את מטרת המעצר תוך פגיעה פחותה בנאשם. במסגרת זו ניתן לבדוק גם את האפשרות להורות על מעצרו של הנאשם בתנאי פיקוח אלקטרוני, או לבחון חלופות מעצר אחרות. החלטה זו תיוחד, כאמור, לשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

7. בחינת קיומן של ראיות לכאורה בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים אינה בחינה אם להרשיע נאשם או לזכותו, אלא בחינת קיומו של פוטנציאל הרשעה. בחינה זו נעשית בתחילתו של ההליך הפלילי ולא בסופו ומכאן כי עניינה באומדן הסיכוי להרשעה על בסיס הערכת הראיות הגולמיות והמכלול הראייתי הלכאורי כולו.

לאורך הזמן גובשו בפסיקת בית המשפט העליון אמות מידה לבחינת קיומן של ראיות לכאורה בהליך מעצר, כאמור. יפים בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בבש"פ 8554/19 סובח נ' מדינת ישראל (31.12.19):

"בהתאם לסעיף 21(ב) לחוק המעצרים, בשלב בו מתבקש מעצר נאשם עד לתום ההליכים נגדו, יבדוק בית המשפט האם הראיות הגולמיות שבידי התביעה מקימות סיכוי סביר להוכחת אשמתו לאחר קיום הליך הוכחות. בשלב המעצר נדרש בית המשפט לבחון האם יש בראיות פוטנציאל להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 145 (1996)). בית המשפט אינו נדרש בשלב זה לעמוד על משקלן של הראיות ומהימנות העדים, בחינה השמורה להליך העיקרי, אלא עליו לבחון האם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות הגולמיות במהלך המשפט יוביל לביסוס אשמת הנאשם מעל לספק סביר (בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-21 (19.12.2013)). אף ראיות נסיבתיות, נפסק, עשויות לבסס תשתית לכאורית למעצר עד תום ההליכים, מקום שהן מצטברות לכדי מסכת ראייתית רצופה שיש בה פוטנציאל להרשעה, ושהסברי הנאשם אינם מחלישים את "התרחיש המפליל" העולה ממנה (בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב (22.5.2014); בש"פ 898/15 עזיז נ' מדינת ישראל (19.2.2015))."

בצד זאת נפסק, כי מקום בו קיים כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, על בית המשפט לשקול אם להימנע כליל ממעצר או

להסתפק בשחרור הנאשם לחלופת מעצר (בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל,
פסקה 13 (18.4.2010); בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל, פסקאות 7 ו-9
(25.1.2011)).

8. לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהוצג לפניי ונתתי דעתי לטיעוני באי כוח הצדדים, לפי אמות המידה
החלות בשלב דיוני זה של הליך המעצר, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המבססת
סיכוי סביר להרשעת המשיב בעבירה המיוחסות לו.

אסקור להלן את עיקרי התשתית הראייתית הלכאורית לכתב האישום ולאחר מכן אנמק מסקנתי.

8.1 דוח ניתוח מחת"ק מספר ניד של המשיב - בתאריך 16.2.23 בשעה 00:48:03 מאוכן המשיב ברחוב גורדון
70, מרחק של כ 56 מטר מביתו של הקורבן (דקה הליכה). בשעה 01:02:17 וכן בשעה 01:20:57 מאוכן
המשיב ברחוב גורדון 39, מרחק של כ 300 מטר מביתו של הקורבן (4 דק' הליכה).

8.2 חוות דעת מומחה ממעבדת דנ"א וביולוגיה, רפ"ק יהונתן רוט - ממצא בחלק הכפפה שנמצא בזירת האירוע,
ממנו עולה כי הפרופיל דנ"א תואם למשיב ולקורבן העבירה.

8.3 הודעתו של המשיב מיום 27.2.23 שעה 23:45 - המשיב מסר כי לא היה בזירת האירוע ולא עשה את
הדברים שבהם מואשם "בחיים לא, ואני אומר עוד פעם בחיים לא, אתה בכתובת הלא נכונה, אני בן
אדם איש עבודה שעובד מהבוקר ועד הערב ולא חסר לי לחפש דברים כאלה ולעשות דברים כאלה,
אני בן אדם התארסתי לפני שלוש חודש ואז מה יש לי עם כל הבלגן שאתה אומר".

8.4 הודעתו של המשיב מיום 1.3.23 שעה 12:46 - מסר כי עובד בדודי שמש, מסר כי עובד מראשון ועד יום
שישי, עד השעה 14-15 בצהריים. מסר כי עובד לפעמים בשעות מאוחרות אם יש בעיה בדוד שמש "אני לא
יוצא משם עד שאני לא פותר בעיה לא שנשאר עד 12 פחות 12, אבל מגיע הביתה עד השעה 12
בלילה". מסר כי הם שלושה אחים שעובדים יחד ברכב אחד. הוא עם אחיו: מוחמד ואנואר. מסר כי אינו מזהה
את שם הכתובת של קורבן העבירה וצילום תמונת הבניין. מסר כי עובד בת"א בהרבה אזורים וניתן לקבל
ממנהל עבודתו (בנימין יחזקאל) את הכתובות. המשיב חזר על דבריו כי "בחייה לא אעשה דבר כזה".

לשאלת החוקר כי אוכן בכתובת בשעות הלילה, לאחר השעה 12 בלילה מסר המשיב כי יכול להיות שטייל באזור,
אולי עבר משם. בהמשך מסר המשיב כי לפעמים אוהב להסתובב ברגל כי יש לו שם משפחה חברים. לדברי המשיב
יש לו משפחה ברח' יצחק שדה 2 (עמ' 7 שורה 55 להודעה), בהמשך מסר לעניין הכפפה כי הוא כל הזמן לובש
כפפות כשעובד "....וזורק לפח זבל. אם בנאדם מצא את הכפפה ועשה את הבלגן הזה זה אומר שזה אני,
כמו שאני אקח את הכפפה שלך ואזורק זה אומר שזה את? והטלפון עובר משם וגם דנא מצאו שאני עובד
בדודי שמש גם בעבודה אני לובש כפפות אני נכנס לדירות שלא להדבק אני זורק את הכפפה ולא משאיר
את הכפפה אז יכול להיות בנאדם תפס את הכפפה ועשה מה שהוא רוצה בכפפה".

8.5 הודעת משיב מיום 6.3.23 שעה 19:15 - מסר המשיב כי אין לו מה להוסיף מאז חקירתו הקודמת. מסר כי
יכול להיות שהיה בת"א מסתובב באזור, לדבריו יש לו קרובי משפחה בני דודים שגרים בת"א וכי בסופי שבוע הוא

אוהב לצאת ולבלות. מסר את פרטיהם וכי אינו אומר שנפגש איתם בתאריך יום האירוע, אבל לפעמים הוא אצלם ואינו יודע באלו תאריכים נפגש עימם. חזר על גרסתו כי הוא עובד עם כפפות, הסביר כי נוהג לזרוק את הכפפה בסיום העבודה. לדבריו יכול להיות שמישהו השתמש בכפפה ופרץ עימה. בשורה 63 להודעה מסר כי משתמש עם שתי כפפות בכל יד. **"כל יד אני שם שתי כפפות וזה הכי קל להפוך את הכפפה וללבוש אותה כי אני אניד לך למה ברגע שאני מוריד את הכפפה מתהפכת לבד".**

8.6 הודעתו של בנימין איספהאני יחזקאל מיום 7.3.23 שעה 22:09 - מוסר ההודעה הנו בעל חברה של דודי שמש. מסר כי המשיב עובד אצלו בהפסקות וכעת עובד אצלו שנה. לדבריו שני אחיו של המשיב גם עובדים אצלו. מסר כי הם נותני שרות בכל הארץ וכי הם מתחילים בסביבות 08:30 את יום העבודה ועד לשעה 17-18, תלוי אם יש עיכובים. מסר כי הכי מאוחר הם עובדים עד לשעות 21:00-22:00. לא יתכן שעובד יעבוד עד השעה 00:00 בלילה. מסר כי לא נראה לו שהם עובדים עם כפפות לטקס וכי הוא אינו מספק כפפות. מוסר העבודה מסר את מקומות עבודותיהם לפי תאריכים. הציג בפני החוקר התכתבות עם העובדים שלו. חזר ואמר שאין קריאות בשעות הלילה.

8.7 הודעתו של קורבן העבירה מיום 16.2.23 שעה 13:05 - קורבן העבירה בן 81, גר לבדו בדירה בקומה 2 ברחוב הרמן כהן 15 ת"א. מסר כי אירוע ראשון קרה בלילה שבין 13-14.2.22 בסביבות השעה 00:00, נכנס אדם מהחלון דרך פיגומים. היה לבוש עם כובע גרב שחור על הפנים וקפוצון שחור על הראש. הוא צעק לעברו ופתח לו את דלת הבית ומשם יצא. מסר כי גבוהו היה יותר מ 170, אולי 1.75, מבנה גוף רזה עם עניים כהות, צבע עור כהה ומבטא ערבי. נדף ממנו ריח סיגריות. בשל האירוע הזה הוא ישן ליד מיטתו עם מערוך מעץ. באירוע השני מיום 16.2.23 בסביבות השעה 1:00 התעורר מרעשים ששמע מהסלון כשיצא לכיון השירותים שליד דלת הכניסה התנפלו עליו 2 אנשים, כשהוא מכה אותם עם המערוך ואז המערוך נמשך מידו והם התחילו לתת לו מכות לפנים ולראש. הוא ראה מאחוריהם שיש עוד אדם שמסתובב בדירה בזמן שהוא הותקף. מסר כי ניסו להשתיקו כי הוא צרח ואז כשאחד מהם שם את ידו על פיו הוא נשך אותו חזק מאוד ומיד רוסס בגז פלפל בפנים. בזמן הזה נשאל "איפה הכסף" ונאמר לו "אתה תמות אתה תמות". מסר כי הם לבשו בגדים כהים. זוכר בוודאות ששנים היו עם כובע גרב על הפנים עם חורים לעניים וקפוצון על הראש. את עניהם לא ראה ושניהם היו רזים, נראים צעירים בין 20 ל 30. את השלישי ראה לשתי שניות כך שלא יכול לתאר את מראהו. מסר כי היה להם מבטא ערבי וכי אחד מהם נעל מגפיים כמו מגומי בצבע שחור "כמו נעלי דייגים, אולי היו נראים מגומי". מסר כי זה שהכניס את אצבעותיו לפיו היה בוודאות עם כפפות גומי כי הרגיש בפה את הטעם של הכפפות. מסר כי לאחר מכן ראה חתיכה של כפפה כחולה על הרצפה במקום איפה שתקפו אותו. מסר כי הם נכנסו ויצאו מהחלון. עוד מסר כי התקשר למד"א בסברה כי הוא מתקשר למשטרה והם אלו ששלחו את האמבולנס. כשהתקשר למדא השעה היתה 1:24. האירוע של התקיפה לדבריו לא לקח הרבה זמן, כ 10 דקות לערך.

8.8 מזכר שוטר בר השקוביץ מיום 5.3.23 שעה 14:53 - לפיו מבדיקה במערכות יש למשיב **"המון אחים מאימהות שונות..... לא ניתן לבדוק את גרסתו על פי המערכת".**

דין

9. בראשית הדברים אציין כי מדובר בתיק שאינו סבוך ראייתית. אין מחלוקת לגבי קיום האירוע האלים ולגבי

קיומן של הראיות לביצוע העבירות העולות מתלונת הקשיש. המחלוקת נסובה סביב ההסבר הפרשני שיש לתת לראיות שנאספו בתיק. למעשה מדובר באירוע אלים שארע פעמיים אחד ב- 13.02.23 במסגרתו נכנס אדם לדירת הקשיש, אירוע שהקשיש לא דיווח עליו. והאירוע השני אירע ביום 16.02.23 במסגרתו נכנסו 3 אנשים לדירת הקשיש בניסיון לגנוב רכוש. הקשיש התעורר במהלך האירוע וכתוצאה מכך התיק שינה את פניו מעבירה של התפרצות וניסיון גניבה לתיק של ניסיון שוד, שכן הקשיש הותקף בצורה ברוטלית. נאספו ראיות ונגבו הודעות שבסופו של יום הביאו למעצרו. השאלה הנשאלת היא האם המשיב סיפק הסבר חלופי לראיות המצויות בתיק החקירה.

10. שתי ראיות עיקריות יש בהן להפלייל את המשיב האחת דגימת דנ"א שנמצאה בתוך הדירה בסמוך לדלת היציאה מהדירה והשניה ראיות איכון הטלפון של המשיב בסמוך לדירת הקשיש. לעניין דגימת הדנ"א טען המשיב כי הוא נוהג לעבוד עם כפפות לאחר שהוא עושה בהם שימוש הוא משליך אותם ויתכן שמי שביצע את העבירה עשה בהן שימוש חוזר. לעניין טענה זו מדובר בהסבר שאינו חזק. ראשית, המעסיק בהודעתו טען כי לא סיפק לעובדים כפפות ולא ידוע לו שהעובדים עובדים עם כפפות. שנית מדובר בכפפות חד פעמיות גם לדברי המשיב ומשכך קשה להבין כיצד ניתן לעשות בהן שימוש חוזר. שלישית, הסבר של המשיב לשימוש בכפפות על פניו נראה לא קשור למצב העובדתי מדובר במי שעוסק בהתקנת דוודים, ההסבר של השימוש בכפפות הוא כדי לא להידבק מאנשים איתם הוא עובד. לא ברור כיצד השימוש בכפפות והמטרה של השימוש בכפפות עולה בקנה אחד עם סוג העבודה והקשר של הסיבה למטרת המניעה מהדבקה.

11. הראיה השניה המסבכת את המשיב היא ראית האיכון. גם כאן הסברו של המשיב הוא רחוק מלספק הסבר סביר. המשיב במהלך חקירתו מסביר כי הוא נוהג לעבוד ולאחר סיום עבודתו הוא חוזר הביתה. ראשית, לאחר שנמסר למשיב לעניין האיכון כי הוא אכן באזור האירוע ניסיון השוד, הוא מספר כי לעיתים הוא נוהג לטייל בתל אביב. כאשר הוא נשאל האם טייל באותו יום במקום הספציפי של האיכון הוא אינו יכול לזכור. אין שום הסבר מניח את הדעת מדוע המשיב אכן במהלך זמן של חצי שעה במקום אם לדבריו הוא נוהג לטייל והיה מצופה שיהיה בתנועה מתמדת ולא במקום מסוים. שנית, הסברו החלופי של המשיב כי היה אצל בני משפחה. אולם הוא נזהר ואומר כי אינו בטוח שבאותו יום היה אצל בני המשפחה. בני המשפחה מתגוררים ברח' יצחק שדה 2 תל אביב. מרחק של מעל ל- 2.5 ק"מ ממקום האיכון. בנסיבות אלו אין מקום לקבל את ההסבר החלופי. שלישית, הסברו של המשיב כי יתכן והיה בעבודה בשעה זו נוגדת את גרסת המעסיק כי לא מסר התקנה לכתובת זו או בסמוך לה ושנית השעה בה אכן אינה מסתדרת עם גרסת המשיב עצמו כי עד השעה 00.00 הוא כבר חוזר הביתה.

12. לעניין טענת המשיב כי אם נכונה גרסת הקשיש שנשך את המשיב מדוע לא נשארה על ידו פציעה. ב"כ המשיב טען בעמוד 5 שורה 17 לפרוטוקול מיום 02.04.23 "חשוב לציין שהקורבן טוען שהוא נשך וזה עולה מחומר החקירה שהוא נשך בצורה כל כך אכזרית את אצבעו של הנאשם והוא נאנח מכאבים וירד לו דם, והוא צעק." אולם בניגוד לאמירה זו אמר הקשיש בהודעתו מיום 16.02.23 שורה 45 " אז הוא שם את היד שלו על הפה שלי והכניס לי אצבעות לפה ואז אני נשכתי אותו מאד חזק אני שמעתי אותו נאנק מכאבים אבל לא צעק. ש: והרגשת דם בפה שלך אחרי שנשכת אותו? ת: אני לא יודע מה הרגשתי כי מיד הבחור השני מצד ימין שלי התחיל לרסס לי בפנים גז פלפל,.." בהמשך חוזר הקשיש על הגרסה תוך שהוא מציין כי ירד לו דם מהפה. בית

המשפט לא יודע מהיכן שאב ב"כ המשיב שהנשיכה הייתה כה אכזרית. לא ברור מהתיאור כלל שנגרמה פציעה, ירד דם למי שהכניס ידו לפיו של הקשיש ולכן הטענה כי לא נשאר למשיב סימן בעת תפיסתו היא טענה שלא ברור עד כמה יש בכוחה להיות טענה מזכה אם בכלל.

13. עינתי עיין היטב בגרסות המשיב מדובר בגרסאות שמתאימות עצמן לראיות שמוצגות לו. המשיב לא באמת מצליח להציג גרסה אחת קוהרנטית היכן היה באותו יום. צריך לזכור כי המשיב נעצר ביום 27.02.23 כאשר אירוע ניסיון השוד ארע ביום 16.02.23 והיה מצופה מהמשיב כי יוכל לומר אם היה בתל אביב באותו יום ואם היה היכן היה בבית קרוביו או טייל ברחובות תל אביב. הגרסה שלו מתפתחת בהתאם לראיות המוצגות לו במהלך החקירה ולאחר קריאת כל הגרסות שלו לא ניתן לגבש גרסת הגנה כלשהי שיש בכוחה להסביר היכן היה ומה עשה. אין טענת אליבי כיוון שהמשיב בעצמו לא יודע לומר אם היה או לא היה אצל קרוביו שמה בביתו או היכן בכלל היה.

14. נוכח השלב הדיוני בו מצוי ההליך אני סבור כי התביעה עמדה בנטל הראיות לכאורה. אני סבור כי הסבריו של המשיב בהצטבר הראיות גם של דנ"א וגם של איכון טלפוני אינם מייצרים את הטלת הספק בראיות המבקשת ומשכך אני מוצא לקבוע כי מתקיימות ראיות לכאורה בתיק החקירה.

15. ר"פ של המשיב מעודכן ליום 28.2.23 - למשיב הרשעה מיום 26.7.18 בעבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב 1952. וכן הרשעה מיום 26.5.15 בעבירות: הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין תשל"ז 1977, עבירת שוד מזויין/בחבורה/באלימות לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין ועבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב 1952. וצורף תיק בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין תשל"ז 1977.

16. בהתחשב בסוג העבירה שהיא עברת אלימות חמורה, המרשם הפלילי של המשיב שבעברו עברה דומה אני מוצא לקבוע כי מתקיימת עילת מעצר בעניינו של המשיב של מסוכנות.

ניתנה היום, ב' אייר תשפ"ג, 23 אפריל 2023, בנוכחות
הצדדים.